

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 820/2024
08.07.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Милене Рашић, председника већа, Гордане Којић, Александра Степановића, Светлане Томић Јокић и Бојане Пауновић, чланова већа, са саветником Врховног суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости бранилаца окривљеног – адвоката Миодрага Стишовића и Немање Никитовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К бр. 29/23 од 08.12.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 274/24 од 10.05.2024. године, у седници већа одржаној дана 08. јула 2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног АА – адвоката Миодрага Стишовића и Немање Никитовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Пожеги К бр. 29/23 од 08.12.2023. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 274/24 од 10.05.2024. године, у односу на битну повреду одредба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Пожеги К бр. 29/23 од 08.12.2023. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 1 године.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да Основном јавном тужилаштву плати на име трошкова кривичног поступка износ од 23.909,17 динара, те да суду на име трошкова кривичног поступка плати износ од 11.259,00 динара, а износ од 10.000,00 динара на име паушала, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 бр. 274/24 од 10.05.2024. године одбијене су као неосноване жалбе бранилаца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Пожеги К бр. 29/23 од 08.12.2023. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднели су браниоци окривљеног АА – адвокат Миодраг Стишовић и Немања Никитовић, због повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касацниони суд усвоји захтев и укине побијане пресуде, а предмет врати првостепеном суду на поновно одучивање.

Врховни суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, и у седници већа, коју је одржао без обавештавања јавног тужиоца и бранилаца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изложених у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, браниоци окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводе да је правноснажном пресудом прекорачена оптужба на тај начин што се у диспозитиву оптужнице наводи да је окривљени „напао службено лице у вршењу службене дужности“, што одговара ставу 1. члана 323. Кривичног законика, док се у изреци пресуде наводи да је окривљени „напао службено лице у вршењу послова јавне безбедности“, што одговара ставу 3. члана 323. Кривичног законика, на који начин је правноснажном пресудом преорачена оптужба на штету окривљеног јер је овом изменом повећана криминална количина која је окривљеном стављена на терет у односу на оптужни акт.

Супротно изложеним наводима захтева, Врховни суд налази да побијаним правноснажним пресудама није прекорачена оптужба, из следећих разлога:

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Дакле, између оптужног акта и пресуде мора постојати субјективни и објективни идентитет дела. При томе, суд је овлашћен да, у складу са резултатима доказног поступка и утврђеним чињеничним стањем, учини измене чињеничног стања у односу на чињенице које служе за тачније одређивање дела. Стога се оптужба не сматра прекораченом уколико суд у пресуди прецизира начин извршења дела, не излазећи у битном из чињеничног основа оптужбе.

По оцени овога суда, првостепени суд, навођењем у изреци пресуде да је окривљени напао службено лице у вршењу послова јавне безбедности, а не да је напао службено лице у вршењу службене дужности, како је то наведено у оптужном акту, није прекорачио оптужбу. Ово стога што из изреке пресуде јасно произилази да радње које су полицијски службеници - оштећени ББ и ВВ критичном приликом предузели - представљају радње у вршењу послова јавне безбедности у смислу одредаба Закона о полицији, а које подразумевају проналажење и хватање учинилаца кривичног дела.

Дакле, првостепени суд је у конкретном случају само прецизније описао радње полицијских службеника, а што представља дозвољене измене чињеничног описа дела, док су радње окривљеног истоветно описане и у оптужном акту и у изреци првостепене пресуде - да је критичном приликом напао службено лице – полицијског службеника ББ тако што је дохватио металну шипку са тла и, замахујући левом руком у којој је држао шипку – ударио оштећеног ББ у пределу подклактице леве руке, а затим је приликом савлађивања активног отпора који је све време пружао, шаком леве руке ударио оштећеног и у пределу зида грудног коша.

Како су, дакле, радње окривљеног истоветно описане и у оптужном акту и у изреци првостепене пресуде, док су конкретније у пресуди описане само радње полицијских службеника ББ и ВВ, то Врховни суд налази да првостепени суд наведеним изменама није прекорачио оптужбу обзиром да није изменио ни субјективни, а ни објективни идентитет оптужбе, имајући у виду да се и оптужни акт и изрека пресуде односе на исто лице, те да је окривљени АА оглашен кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 1. КЗ, које му је оптужним актом и стављено на терет. Стога су супротни наводи захтева бранилаца окривљеног оцењени неоснованим.

О томе се и Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, поступајући по жалбама бранилаца окривљеног изјављеним против првостепене пресуде, изјаснио у својој одлуци Кж1 бр. 274/24 од 10.05.2024. године, и на страни 2., став седми, и страни 3., став први и други, изнео јасне и довољне разлоге због чега налази да првостепени суд није прекорачио оптужбу, а које разлоге и овај суд у свему прихвата као правилне, те на њих у смислу члана 491. став 2. ЗКП, упућује.

Из наведених разлога наводи захтева за заштиту законитости бранилаца окривљеног, којима се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, неосновани су, те је захтев у овом делу одбијен.

У осталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен, обзиром да браниоци окривљеног у уводу само формално истичу повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, због које је дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, док у образложењу захтева, у вези са овом повредом, у суштини полемички са чињеничним стањем утврђеним у нижестепеним пресудама, истицањем да напад на полицијске службенике није био мотивисан намером окривљеног да их повреди, већ у циљу бекства и избегавања алкотестирања, уз сопствени закључак да је у

конкретном случају требало применити одредбу члана 23. Закона о јавном реду и миру или радње окривљеног квалификовати као кривично дело из члана 323. став 1. КЗ, а не као кривично дело из члана 323. став 3. у вези става 1. и 2. КЗ.

Како погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, то је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овом делу одбачен као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП у делу у коме је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Милена Рашић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић